

Bylo na jednu stranu velmi úspěšný a na tu druhou.....následně velmi rychlý ☹ . Páč to vzalo rychlý konec. Vezměme si ponejprv tu úspěšnou část. Protože jsem venku zjistila, že mi doma někde z ledvinky spadnul Talikošiček, rozhodla jsem se trochu improvizovat a tu část venčení, kdy bude Tali navolno trávit čistě jen u rybníčků. Cestou k nim jsme si potrénovaly to, že ty volně ložený chleby pod smrkem.... "Se nepapáá, Taliíí, ne-e!" Ale byl to převeliký vnitřní boj. Ne můj teda, já chleba po ránu ze země nejím. Křovíčkem jsme došly dolů a Talimůra dostala volno. A Koláče tiše stálo a nedělalo nic.

Fleky zuřivě štrachaly v rákosí, pak se podívaly na Koláče, pak to s nima smýklo a joooooooooo "Letim k toběěě!" ☹ . "Skvělý, skvělý, holčičko moje, jsi moc šikovná, utíkej si, běž." vypustila jsem ji do prostoru. A tohle jsme si v tichosti stihly ještě třikrát. A mně se tetelila duše, pěkně potichoučku, abych tu krásu nevyplašila. Chápete to? Ona chodí sama, samotinká, nemusím jí volat!! Ona sama chce a běží vysmátá za mnou. Bože to je nádhera.

Pak jsme šly kousek spolu a když to vypadalo, že to zamíří podél potůčku k poslednímu domu, tak se na zavolání vrátila. Stejně tak - ale to jsem už pro jistotu pískla na píšťalku - se vrátila, když se na kraji louky rozletěla zase směrem k tomu domu. Poté už jí asi poslouchání přišlo, že bylo dosti a zajela dolů do křoví a něco tam zbufetila, čůza flekatá. Změna je ale v tom, že ji pak nemusím dohánět, že ji zastavím. Škoda, zkazila si to sama. Cvakla jsem ji na vodítko a u nohy dopochodovala velmi svižnou chůzí okamžitě domů, kde díky tomu, že si sama zkrátila venčení, čekal na Rumíčka časový bonus.

Na Tali naopak čekal přísný povel Místo, kde ležela a tvářila se, jak když jí nadloubou, a náš odchod bez obvyklých naturálií pro ni. Takže kong a žervé si dneska vzaly dovolenou ☹ . A my šli s Rumíčkem řídit a taky doprovodit Danušku kousek na tramvaj, aby se jí ten den lépe začínal. A hlavně běhat s Deniskou, labradůrou praštěnou. Řezali tam spolu zatáčky jako dva šílenci. Až se z toho Rumíček tak rozpumprdlíkoval, že se chtěl sápat Denisky paničce do tašky, co tam má zajímacího. Zločinec jeden. A když neuspěl s taškou, chtěl jí aspoň ukrást házedlo s tenisákem, protože on je chudera převeliký, nikdo na něj nemyslí a doma rozhodně nemá ani jeden jedinej balonek. Lže, jak když tiskne ☹ . Ty dva v kapse byly asi moje, ne?

Ještě jsme si párkrát čutli a já to otočila domů, protože už na kostelíčku tloukli sedmou. Když budu rychlá a Tali nebude zlobit, můžeme si stříhnout opravný cvičení :-)...??? Takže rychlá

výměna a už jsme na místě. Cestou k inkriminovanému místu míváme štěkající Denisku, který musí Talířová nutně odpovědět, ale nechá se rychle ztišit. Pustím ji, projedeme si trasu znovu a pěkně, tak jak to má vypadat. Jsem ráda, že jsme to stihly, že jsem ji s odstupem měla možnost hned ukázat, že když se chová hezky, zůstaneme venku. A šly jsme zpátky na louku. Protože už nebylo zase tolik času (uuuž jsem byla i takhle ve skluzu) , pokračovaly jsme dál už jen vodítkově. Zamířily jsme ještě na kus řeči s Deniskou, holky se očuchaly, pozdravily, povrtěly ocáskama a pak už Tali musela jít. Za kosem. Páč ten den ještě nic nepásla, tak to musela dohnat.

A pak už jsem doháněla já ztracený čas. Ale i tak jsme si stříhly u domu ještě závody. Kousek od vchodu jsem ji odepla, odpočítala tři-dva-jednááá... "A KDO BUDE PRVNÍ NAHOŘE???" . Nebyla jsem poslední náhodou. Byla jsem druhááá! ☐ ☐